

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Mai (Florar)

nr. 5 (77) / 2023

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă editată de Parohia „Sf. Vasile Tâțărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Pentru cine a înviat Hristos?

Citiți în pagina 1

Valsul înmuguririi și al îmbobocirii sufletului

Citiți în pagina 4

Viața Sfântului Iacob Putneanul, Mitropolitul Moldovei

Citiți în pagina 14

Mângâierea care vine din plâns

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Pentru cine a înviat Hristos?

Bucurându-ne de Învierea Mântuitorului, ne regăsim pe calea slovelor într-o nouă etapă a vieții creștine, a Pentecostarului, o perioadă de bucurie a tuturor creștinilor, pentru că Domnul Hristos a înviat, S-a înălțat la cer și ne-a dăruit Duhul Sfânt

spre dobândirea mântuirii și a vieții veșnice. Sunt convins că toți cei care cred cu adevărat în Învierea Domnului (precum și în toate evenimentele care o succed), știu că toate aceste minuni au fost rânduite nu doar pentru cei care s-au ostenit și continuă urcușul duhovnicesc, ci și pentru cei care încă nu au ajuns la maturitatea spirituală de a le înțelege. Am folosit cuvântul „minuni” nu doar pentru a exprima aceste evenimente unice în istoria omenirii, ci și pentru a pune accentul pe schimbarea lăuntrică prin care vom putea „decoda” în inimă mesajul dumnezeiesc.

Am făcut această referire pentru că într-o discuție recentă, un creștin mi-a spus că Învierea s-a produs doar pentru cei care cred că Domnul Hristos a înviat, nicidecum pentru cei care nu duc tocmai o viață creștină. Am încercat să îi explic că Domnul Hristos ne vede pe toți la fel, Învierea Sa fiind biruință asupra iadului și drum spre bucuria veșnică, adică o șansă la mântuire și a celor care încă nu au descoperit bucuria de a sta în „Lumină”...dar nu prea am avut șanse de izbândă. Cu părerea omului nu te poți pune. Nu știu cum să vă spun, dar am simțit aceasta ca o prejudecată a omului care se crede drept și care refuză să-l primească în „corabia mântuirii” și pe aproapele său, pe care, fără prea multă gândire, îl etichetează drept „păcătos”. Părintele Arsenie Boca spunea că: „Lumina lui Hristos supără ochiul lui Israel, îmbolnăvit de prejudecăți”. Oare Domnul Hristos nu a înviat și pentru mine și pentru tine?

Cam tot așa se întâmplă atunci când unui om bolnav (sufletește) nu i se dă șansa de a se alătura celor nouăzeci și nouă de oi, după cum spune Însuși Mântuitorul: „În cer va fi mai mare bucurie de un păcătos ce se pocăiește, decât nouăzeci și nouă de drepti cărora nu le trebuie pocăință” (Luca 15, 3-7). Astfel că, Domnul Hristos caută mereu oaia sau drahma cea pierdută, pentru că „Fiul Omului nu a venit să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (Luca 9, 56), motiv pentru care tot ceea ce a făcut Domnul pe pământ nu a fost doar pentru cei care cred (sau

care se consideră mai credincioși decât alții), ci și pentru cei bolnavi cu sufletul și cu trupul deopotrivă, fiindcă „cei bolnavi au nevoie de doctor” (Matei 9, 12).

Este drept că Dumnezeu ne-a dat minte, discernământ și libertatea de a alege, dar libertatea pe care unii o înțeleg în a-și satisface toate poftele trupului, fără niciun discernământ, conduce (de multe ori) la diverse boli și suferințe psihice și fizice. Ce frumos ar fi dacă toți oamenii ar trăi viața luând ca model învățăturile sfinților părinți! Doar atunci vom cunoaște ce reprezintă cu adevărat libertatea, pentru că: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8, 32).

Așa cum am procedat și alte dăți, pentru a face mai ușoară înțelegerea mesajului pe care vreau să-l transmit, vă redau în câteva rânduri o scurtă povestioară:

„Într-o seară, un copil l-a întrebat pe tatăl său:

– Tată, spune-mi, te rog, cum se face că unii oameni sunt buni și alții nu? De ce nu-s toți la fel?

– E, băiatul meu, vezi tu, toți oamenii sunt fiii lui Dumnezeu. Și așa, Dumnezeu ne iubește pe toți, la fel trebuie și noi să ne iubim unii pe alții, fiindcă dragostea Domnului este ca lumina soarelui. Nu ne luminează și ne încălzește soarele pe noi toți, buni și răi laolaltă?

Sufletele noastre ar trebui să fie pline de bunătate și iubire. Dar, vezi tu, păcatele fiecăruia sunt asemenea norilor ce nu lasă razele binefăcătoare ale soarelui să lumineze. Păcatele sunt norii ce ne întunecă sufletul. Cu cât ai mai multe păcate, cu atât sufletul tău este mai întunecat și lumina dragostei lui Dumnezeu nu-ți poate pătrunde în inimă.

Sufletul omului este bucașica de cer pe care fiecare o poartă în el. Pe acest cer trebuie să strălucească Soarele iubirii – Dumnezeu. Fiul meu, să te ferești de păcate, căci acestea se adună și îți întunecă viața, te fac rău și egoist. Cel ce-și păstrează în sine sufletul curat, se bucură mereu de dragostea Domnului, de liniște și fericire.”

Păi, de ce să fim egoiști spunând că „Domnul Hristos a înviat pentru cei credincioși”? Dacă S-a răstignit pentru păcatele noastre, oare nu a înviat pentru a ne ridica pe toți din moartea sufletească? Oare „nu ne luminează și ne încălzește soarele pe noi toți, buni și răi laolaltă”?

Sfântul Vasile cel Mare ne învață: „Nimic nu este atât de firesc pentru noi ca a fi în comuniune, a avea nevoie unii de alții și a ne iubi unii pe alții.”. De aceea, din punct de vedere moral și etic, atitudinea celor care se consideră superiori duhovnicește față de semenii lor ar putea fi asemănată cu gândirea fariseului față de vameș, ca să nu vorbim despre atitudinea de superioritate pe care fariseii

credeau că o aveau în fața Mântuitorului, pentru că învățătura care propovăduia dragostea față de păcătoși, smerenia și iubirea vrăjmașilor, nu putea fi înțeleasă de către cei cu prejudecăți.

Știți cum facem noi acum? Ajungem să „împărțim” lumea în „noi” și „ei”, noi adică cei care ne considerăm credincioși, sănătoși, morali și cei pe care îi vedem ca fiind necredincioși, bolnavi și păcătoși.

Dacă acum două mii de ani fariseii se sminteau de comportamentul Domnului Iisus motivați de faptul că ucenicii nu se spală pe mâini când mănâncă pâine sau că smulg spice pentru a mânca în zi de sâmbătă (Matei 12, 1-2), noi acum ne smintim în înșelăciunea de a crede că suntem întrucâtva mai deosebiți (superiori) de cel de lângă noi. Să ne aducem aminte că atunci când a vindecat pe femeia cea gârbovă, Mântuitorul a fost din nou învinuit că a încălcat legea (pentru că era sâmbătă), fariseii punând mai mare preț pe un asin decât pe un om aflat în suferință (Luca 13, 10-17). Astfel, potrivit prejudecăților învățaților vremii, întrucât Domnul Hristos nu se comporta asemenea lor și din punctul lor de vedere nu respecta „ad literam” Legea așa cum credeau ei că este corect, din punctul lor de vedere El încălca Legea și era vrednic de a fi pedepsit. Ceea ce s-a și întâmplat. De aceea, dacă Mântuitorul a fost supus unor prejudecăți greșite și osândit de către contemporanii Lui, să nu repetăm și noi această greșeală cu aproapele nostru.

Închei aceste rânduri, convins fiind că tot ceea ce a făcut Domnul Hristos, a făcut pentru fiecare dintre noi, indiferent de starea de evlavie sau de credință a fiecăruia dintre noi. De asemenea, sunt convins că a avea „coloană vertebrală” (dreaptă credință) într-o epocă în care ne dăruim atât de ușor sufletul „stăpânitorului acestei lumi” este un lucru anevoios, Însuși Domnul Hristos smerindu-Se în fața celor care nu puteau să vadă Lumina și să înțeleagă Adevărul, dominați de prejudecățile care le întunecau mintea. De aceea, să nu ne umplem mintea de zvonuri „după ureche”, ci să cercetăm Scripturile și învățăturile sfinților părinți, iar unde nu avem puterea de a înțelege cele scrise, să apelăm fiecare, cu toată încrederea, la părintele duhovnic și astfel să ne bucurăm cu toții de Sfânta Înviere, de Înălțarea la ceruri și de Pogorârea Duhului Sfânt, spre folosul cel sufletesc și spre bucuria veșnică. Amin.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Valsul înmuguririi și al îmbobocirii sufletului

Cred că această perioadă care a început încă de lunile trecute și care acum evoluează din ce în ce mai frumos, este cea mai specială din an. Într-adevăr, de data aceasta a sosit parcă și mai greu, cu ninsori după zile ca de vară, cu ger după soare, cu ploii ușoare după ce am lăsat gecile în cuier și, desigur, va mai continua, probabil, cu schimbări de temperatură, venite cu voia și planurile pe care le are Dumnezeu legate de noi și de toată natura Sa. Dar...e atât de frumos! Și...atât de greu de transpus în cuvinte, deoarece totul se simte și se trăiește!

Învierea Domnului și săptămânile imediat următoare ne-au surprins cu copacii înfloriți sau cel puțin înmuguriți, emanând parfumuri care mai de care mai deosebite, cu gingașele flori răsărite ca într-o mare de culoare, cu iarba ieșind și îmbrăcând pământul într-un covor verde, cu vântul împrăștiind duios puful păpădiilor, dar mai ales cu ciripitul păsărelelor care își caută perechea cântând cele mai duioase triluri! Cu alte cuvinte, aproape toate simțurile (miros, văz, auz, pipăit) ne-au fost activate acum, după un drum lung și anevoios printr-ale frigului și ale postului, ca un binemeritat banchet al naturii în Zile Sfinte de Sărbătoare.

În momentele când mă gândesc la frumusețea aceasta a tot ceea ce este în jur, la cum apare culoarea de nicăieri, la cum se dezvoltă totul atât de rapid, la cum se nasc, cresc și deschid ochii toți puiiții, parcă îmi vine și mie să înmuguresc și să îmbobocesc! Să mă nasc din nou! Să-mi imprimăvărez sufletul oferindu-i boboci de iubire și muguri de dor! Un dor imens de tot ce este nou, curat, firav, strălucitor, parfumat și viu!

...și ce frumos bal al pomilor ar fi în sufletul meu...și ce ar mai dansa florile la poarta lui...și ce cor de păsărele ar răsuna dintru înălțime...un adevărat vals al primăverii!

Haideți să vă alăturați petrecerii!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

„Câmpul cu flori” – Pictură realizată cu gura de Elodie Cazes, APGP

Cel care nu iubește Liturghia să nu se amăgească că se roagă acasă!

Mulți, pentru a nu merge la biserică, invocă faptul că slujbele sînt prea lungi, inclusiv Sfînta Liturghie. E de ajuns rugăciunea pe care o facem acasă?

- Rugăciunea pe care o facem acasă este foarte bună. Dar, dacă noi nu iubim biserica, nu știu la ce ne folosește.

Nu știu ce ne vom face noi cu rugăciunea aia de acasă. Ce înseamnă asta? Ce-ar fi însemnat: Noe își face corabia și unii se apucă și își fac butoaie cu care se vor salva pentru că vine potopul? Vino și urcă în corabie, e mai sigur. Nu faci tu cu o scîndură vapor de mîntuire, corabie dintr-o scîndură nu prea faci. Cel care nu iubește biserica, cel care nu iubește Liturghia să nu se amăgească că se roagă acasă! Nu știu ce duh îl învață pe el rugăciunea aia, dacă el nu iubește Liturghia. Nu poate fi așa ceva.

Cum poate fi așa ceva? Ce rugăciune e aia? Rugăciunea, dacă este dreaptă și făcută către Dumnezeu, atunci și Duhul Lui îl cercetează pe om, primul loc în care îl va duce va fi biserica. „Domnul este în sălașul Său cel sfînt” (Psalmul 10, 4). Acolo îl va duce, de se va ruga cineva drept. Dar dacă rugăciunea lui nu-l duce acolo, păi, iertați-mă, dar sînt atîția care spun că se roagă, dar nu tot cel ce spune „Doamne, Doamne” va fi primit, ne spune Hristos.

Așa să ne măsurăm calitatea rugăciunii noastre: dacă ea ne duce în Casa Domnului, acolo unde El sălășluiește, acolo unde El Însuși vine, unde Se jertfește, acolo unde frații noștri se roagă împreună - că unde-s doi sau trei și El este între noi -, înseamnă că ne rugăm în Duhul lui Dumnezeu. Noi care ne-am oșebit de frații noștri din îngîmfare, din mîndrie, din dispreț, cum credem că-L atragem pe Cel care este blînd, smerit și Care ne-a dat poruncă să ne iubim unii pe alții? Niciodată n-o să vină la așa fel de oameni rugăciunea. Dar poate veni cu o cercetare puternică, chiar așa descoperindu-le că nu fac bine, că nu-i bun gîndul pe care îl au, și să ne întoarcem, să ne întoarcem în Biserică. Acolo ne mîntuim, pentru că acum avem biserici, slavă Domnului, și Dumnezeu în chip desăvîrșit Se dă tuturor celor care-L voiesc pe Dînsul. Să mergem la biserică!

Sursa: Ieromonah Savatie Baștovoii – „Singuri în fața libertății”, Editura Cathisma, București, 2009

Noi nu putem schimba pe nimeni, fiecare se schimbă numai dacă vrea

Să rețineți că una dintre minciunile cu un impact dezastruos asupra noastră este aceea că în viață trebuie să-ți cauți jumătatea. Ni se inoculează această minciună, prin literatură, presă, filme, încă de când suntem copii. Ni se spune că nu putem fi fericiți decât dacă ne găsim jumătatea. Este o minciună care datează cam din perioada romanticilor, când omul s-a îndepărtat de Dumnezeu și căuta să pună pe pedestalul pe care stătuse Dumnezeu un alt om, persoana iubită.

Pentru că fiecare om e chip al lui Dumnezeu, nu jumătate de chip. Și nu relația mea cu alt om mă împlinește, ci relația cu Dumnezeu. Dacă stau mereu în legătură cu Dumnezeu prin rugăciune, simt adevărul celor spuse de Mântuitorul: „Împărăția Cerurilor este înălăuntrul vostru”. Simt pace, bucurie, mângâiere, echilibru. Abia atunci, relația mea cu alți oameni poate deveni relaxantă, neposivă, iar gelozia, controlul, invidia și toate celelalte care ne chinuie cad de la sine.

Doi oameni care trăiesc în Dumnezeu nu pot avea decât o relație foarte bună. Altminteri, eu n-am fericirea și o aștept de la celălalt și el o așteaptă de la mine. De aici vin atâtea dezamăgiri, nefericiri și drame. Omul crede că și-a ales partenerul greșit și de asta nu e fericit. Își caută alt partener și, după un timp, simte același gol

și aceeași neîmplinire. Dar problema nu este acel partener, ci raportarea greșită la viață, că tu crezi că există o jumătate cu care poți să formezi un întreg.

Noi, de fapt, ne avem rădăcinile în Dumnezeu, nu în alt om, iar seva, puterea noastră de viață vine de la Dumnezeu și nu de la om. E clar atunci că împlinirea nu poate să fie decât în El. Nu de la alt om trebuie să aștept fericirea, ci de la Dumnezeu. Dacă am acea împlinire profundă în Dumnezeu, pot să am și împlinirea familială, socială... Și mai e ceva: noi nu putem schimba pe nimeni, fiecare se schimbă numai dacă vrea. Mulți sunt nefericiți pentru că încearcă să-și schimbe „jumătatea”. Femeile, de exemplu, știu că bărbații cu care se căsătoresc au anumite defecte, vicii, neîmpliniri. Dar se însoțesc cu ei, sperând să-i schimbe. Când iubești pe cineva, nu te căzni să-l schimbi, căci nu vei putea. Roagă-te pentru el, dă-i un sfat, o carte și mai departe rămâne lupta lui cu el însuși. Eu pot să-ți pun în farfurie, dar nu pot să mănânc în locul tău, îți arăt drumul, dar nu pot să merg în locul tău.

Părintele Ghelasie de la Frăsinei spunea că nu contează atât duhovnicul, cât râvna ucenicului. Duhovnicul poate să fie un om sfânt, dar dacă tu n-ai pic de râvnă, sămânța ta rămâne tot neîncolțită. Tu însuți trebuie să pui sămânța în pământ, să o îngrijești, să fii grădinarul propriei tale vieți.

Problema nu e să-i schimbi pe alții, ci să te schimbi pe tine. Odată ce vom face asta mai mulți, se schimbă și lumea din jurul nostru.

Sursa: Pr. Dan Popovici, la Schitul „Învierea Sf. Lazăr”

Mângâierea care vine din plâns

Mângâierea care vine din plâns e o arvună a Împărăției Cerurilor. Căci, potrivit Apostolului, credința este substanța celor nădăjduite (Evrei 11, 1), iar mângâierea care vine din luminarea Duhului în sufletele care plâng e o venire a lui Dumnezeu, venire care le dă drept premiu smerita-cugetare, care se numește și sămânță (Luca 8, 5) și talant (Matei 25, 15 ș.u.), fiindcă, crescând și înmulțindu-se de treizeci de ori, de șaizeci de ori și de o sută de ori în sufletele celor ce se luptă, aceasta aduce lui Dumnezeu roada sfântă a darurilor (harismelor) Duhului.

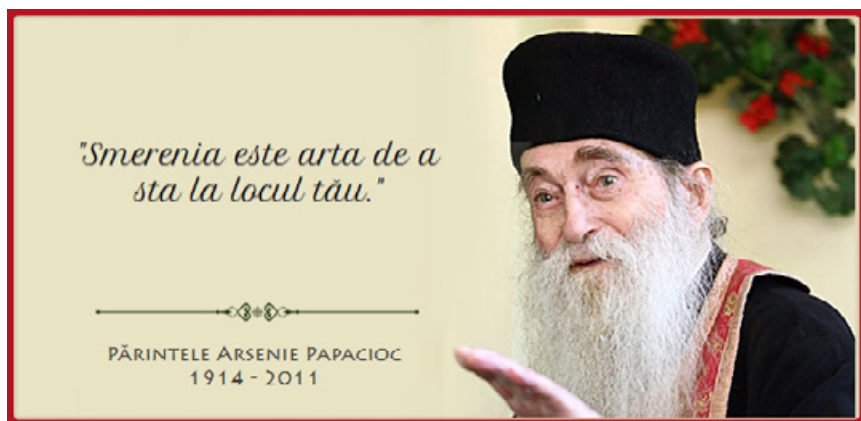
Căci, unde este smerenie nemincinoasă, acolo e și adâncul smeritei-cugetări; și unde e smerita-cugetare, acolo sunt și luminările Duhului; iar unde sunt luminările Duhului, acolo e și revărsarea luminii lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși în înțelepciunea și cunoștința (Romani 11, 33) tainelor Sale; iar unde sunt acestea, acolo e Împărăția Cerurilor, cunoașterea Împărăției și comorile ascunse ale cunoștinței lui Dumnezeu (Coloseni 2, 3), întru care e și arătarea sărăciei celei duhovnicești; iar unde e simțirea sărăciei duhovnicești, acolo e și plânsul îmbucurător, acolo și lacrimile care curg neîncetat, care curăță sufletul ce iubește toate acestea și îl fac în chip desăvârșit prealuminos.

Deci, prin acestea înălțându-și ochii sufletul și cunoscând pe Stăpânul lui, începe cu sârguință să aducă roadă lui însuși și lui Hristos celelalte virtuți. Și pe drept cuvânt. Fiindcă adăpat pururea și îngrășat de lacrimi și stingându-și prin ele în întregime irascibilitatea, se face blând și cu totul nemișcat față de mânie, dar poștește și dorește flămânzind și însetând (Matei 5, 6) să învețe îndreptările lui Dumnezeu (Psalmi 118, 71). Iar în acestea se face și milostiv (Matei 5, 7), și compătitor, astfel încât din toate acestea inima lui se desăvârșește și ajunge la vederea lui Dumnezeu și vede curat (Matei 5, 8) slava Lui, potrivit făgăduinței Sale.

Așadar, cei ce au astfel de suflete sunt cu adevărat făcători de pace și se numesc fii ai Celui Preaînalt (Matei 5, 9; Psalmi 81, 6), care cunosc curat pe Tatăl și Stăpânul lor și-L iubesc din tot sufletul, răbdând adică pentru El toată osteneala și tot necazul, fiind ocărăți, bârșiți, strâmtorați pentru porunca Lui cea dreaptă, pe care ne-a poruncit să o păzim, înjurați și prigonți și răbdând cu bucurie tot cuvântul rostit în chip mincinos împotriva lor din pricina numelui Său, veselindu-se (Matei 5, 11-12) că s-au învrednicit să fie necinstiți de către oameni pentru dragostea Lui (Fapte 5, 41).

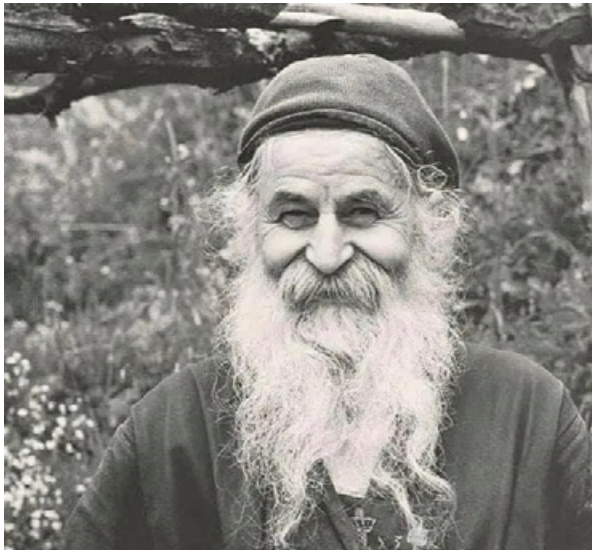
Învățați, fraților, care e adevărata întipărire a peceții lui Hristos. Cunoașteți, credincioșilor, însușirile întipăririi. Pecetea cea bună cu adevărat e luminarea Duhului, chiar dacă multe sunt înfățișările lucrărilor ei și multe sunt semnele virtuților ei, dintre care cel dintâi și cel mai necesar e smerenia, ca început și temelie.

Sursa: Sfântul Simeon Noul Teolog – „Spre Hristos pe calea Fericirilor”, Editura Deisis

Lipsa bucuriei înseamnă lipsa lui Dumnezeu

Durerea, supărarea, agonia, tragedia sufletească sunt consecințele căderii omului, din cauza egoismului lui. Înfumurările egoului nasc în suflet mâhnirea, în timp ce starea lui fiziologică este bucuria, fiindcă Dumnezeu este pace, iar sufletul este o însuflare a lui Dumnezeu, a fost creat de El și se îndreaptă spre El. Prin urmare, mâhnirea este străină și nejustificată în viața omenească.

Și, cu toate acestea, astăzi nu mai găsești un om bucuros, ceea ce înseamnă că nu mai găsești niciun om echilibrat, fiziologic liniștit. Mâhnirea, supărarea, amărăciunea este o boală înfricoșătoare care biciuiește lumea, poate cel mai mare chin al omenirii, cea mai mare dramă. Nu este numai începutul osândeii, ci trăirea osândeii încă din viața aceasta.

Lipsa bucuriei înseamnă lipsa lui Dumnezeu, în timp ce bucuria este dovada prezenței Lui. Dacă cineva este om lumesc și se desfată de cele vremelnice, se bucură de plăceri, de cele trecătoare și deșarte, acesta poate are o oarecare plăcere, oarecare mulțumire, dar în realitate dacă cineva ia aminte, va vedea că în viața lui există necaz și strâmtorare, cum spune Scriptura: „necaz și strâmtorare peste tot sufletul omului care săvârșește răul”.

Nu este cu puțință să existe bucurie acolo unde este călcarea poruncii lui Dumnezeu, după cum este cu neputință să existe mâhniciune în aplicarea legii lui Dumnezeu.

Sursa: Arhimandrit Emilianos Simonopetrul – „Despre Dumnezeu”, www.doxologia.ro

Strofe pentru suflet

Luna Mai a lui Florar!

Luna mai a lui Florar
Ne-a fost dată iar în dar
De la bunul Dumnezeu
Ce ne mântuie de rău.

Natura a înverzit,
Florile au înflorit,
Soarele va răsări
În surâsul de copii.

Doamne, cât este de bine
Să fii oaspete la Tine,
Să ne bucurăm de toate,
S-avem iubire de frate!

Creația e minunată,
O cântă natura toată,
Flori, păsări și animale
Poartă pecetea Tale.

Ce frumoasă e natura,
Noi să o iubim întruna,
Domnului să-I mulțumim,
Acum și în veci. Amin!

Autor: Gabriel Luca

O Biblie îngălbenită

O Biblie îngălbenită
Găsită într-un vechi sertar
Mi-a mulțumit c-a fost găsită,
Umplându-mă de-atunci de har.
Eu nu aș fi crezut vreodată

Că-n slova ei se-ascund comori
Și că citind-o, dintr-o dată
Începi încetișor să zbori!..
Nu-i Biblie ca orișicare,
E călăuza mea spre Cer,
Mi-ajută mintea ca să zboare
Mai sus decât aș vrea să sper..
Citind-o seara fără pripă
(Nu văd de ce să mă grăbesc),
Ea mă ridică într-o clipă
În fața Tronului ceresc!
Devine sufletul în mine
Incandescent de-atâta har,
Aprins de vocile divine
De serafimi cu ochi de jar!
Pe tron de heruvimi domnește
Hristos în cer și pe pământ.
El de la serafimi primește
Cântarea dulce „Sfânt, Sfânt, Sfânt”..
De când a coborât Cuvântul,
Luându-Și Trupul omenesc,
Puterile, cu tot avântul,
Cu mare drag slavoslovesc,
Căci cine L-a văzut pe Fiul,
Îl vede și pe Tatăl Lui,
Dar și pe Duhul ce Se-arată
Ca Slavă-n jurul Domnului..
La toate-acestea mă ridică
Scriptura mea cu scoarțe verzi,
O Carte care pare mică,
De intri însă-n ea, te pierzi..
Această Carte minunată
Mi-a fost cel mai frumos cadou..
De aș mai fi copil o dată,
Aș vrea să o găsec din nou!

Autor: Pr. Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

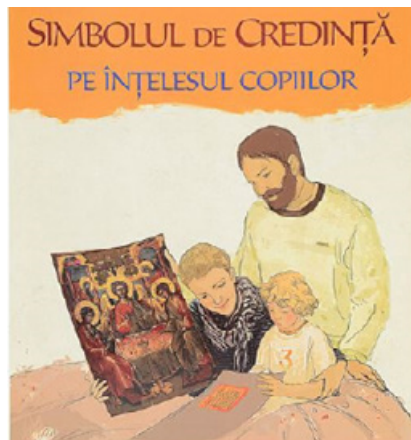
Inima de mamă

Un băiat care trăia alături de mama și tatăl său într-o căsuță de la marginea pădurii, neavând copii prin preajmă cu care să se joace, învățase aproape totul despre animale, fiindcă acestea i-au fost prietenii de joacă încă de când era micuț. Animalele veneau de multe ori chiar până în curtea casei și băiatul le studia comportamentul și mișcările, astfel că știa care este animal rău și care este bun; care este curajos și care este fricos... și tot așa.

Animalul său preferat era lupul, fiindcă așa ar fi vrut să fie și el, ca un lup, adică neînfricat, puternic, impunător, stăpân peste toate... Nu-i plăceau în schimb căprioarele, fiindcă de multe ori a încercat să se apropie de ele ca să le mângâie botul jilav sau să le atingă pielea catifelată, dar acestea mereu fugeau speriate afundându-se în pădure. Și se jucase băiatul nostru cu o mulțime de animale și păsări, dar niciodată cu o căprioară și de aceea avea un fel de ciudă pe aceste animale. Într-o zi, mergând ca de obicei să se joace, auzi ceva ca un scâncet de copil. Se apropie de locul acela de unde venea sunetul și descoperi că în gard se prinsese o vietate. Era un pui de căprioară care se prinsese cu picioarele dindărăt în gardul de sârmă și nu putea nicicum să scape din acea strânsoare. Copilul ajută puiul de căprioară să scape din acea adevărată capcană, dar nu-i dădu drumul în pădure. Ce gândi: „Niciodată nu m-am jucat cu o căprioară sau cu un pui de căprioară. Pe acest pui îl voi păstra aici, pe lângă casă și mă voi juca cu el până învață să nu mai fie sperios. Trebuie și el să învețe să fie curajos, așa ca celelalte animale, ca lupul de pildă...”

Zicând acestea, luă puiul în brațe și-l duse într-un șopron. După aceea, închise ușa și închise și lacătul șopronului. Merse apoi la joaca lui spunându-și că se va juca cu puiul de căprioară a doua zi, fiindcă acum era rănit și nu voia să-i facă și mai mult rău.

Trecu ziua și se trezi băiatul nostru vesel și cu chef de joacă și o zbughi pe ușă afară, dorind să vadă ce s-a întâmplat peste noapte cu puiul de căprioară. Luă cu el și un snop de paie, fiindcă uitase să-i dea să mănânce. Ajungând destul de aproape

de șopron, văzu dincolo de gard o căprioară. El se apropie de gard să o sperie, dar aceasta mai vârtos înaintă și băiatul se miră tare.

Văzu apoi cum căprioara se opinti pe picioarele din spate, făcu câțiva pași înapoi, țâșni apoi ca un arc și dintr-o mișcare sări peste gard. Din trei salturi ajunse la ușa șopronului; aici se întoarse; lovi cu putere ușa o singură dată, încât lacătul sări cât colo; dădu cu botul ușa la o parte; își luă apoi puiul pe grumaz...și din trei salturi fu iar în afara curții, dispărând cu tot cu pui în pădure...

Uluit de cât de repede s-au întâmplat toate acestea, băiatul se duse mai aproape de șopron ca să se convingă că nu i s-a părut și că într-adevăr puiul de căprioară nu mai era acolo. Rămase un pic pe gânduri, se așeză pe o piatră și își spuse: „De acum, nu am să mai spun despre căprioare că sunt cele mai fricoase animale! Am văzut cu ochii mei cum căprioara nu a fugit de mine, ba chiar a avut curajul să sară gardul, să intre în curte. Curajul ăsta nici lupii nu-l au, că ei vin noaptea pe furiș!... De acum, nu am să mai spun despre lupi că sunt stăpânii și neînfricații acestei păduri, fiindcă am văzut cât poate face curajul pe care ți-l dă inima de mamă.

Sursa: „Nestemate Duhovnicești” vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Rugăciune

Doamne, eu Te rog frumos,
Că ești Iubitor și Bun,
Să fiu, Doamne, sănătos
Și să merg pe al Tău drum!

Mă ferește, Bun Părinte,
Și de rele, și de boală,
Ajută-mi să fiu cuminte
Și acasă, și la școală!

Să mă străduiesc mereu,
Să mă port cum se cuvine

Și s-aduc în jurul meu
Bucurie, nu suspine!

Doamne, Doamne, Bun Părinte,
Eu acum Îți mulțumesc
Și Te rog mereu fierbinte
Să mă ierți când mai greșesc!

Și atât Te mai rog eu:
Pe părinți, surori și frați
Să-i ajuți, Doamne, mereu
Și să fim apropiați!
Amin!

Viața Sfântului Iacob Putneanul, Mitropolitul Moldovei

Sfântul Iacob s-a născut la 20 ianuarie 1719, într-o familie dreptcredincioasă din Bucovina. Crescând în duhul adevăratei evlavii, la numai 12 ani a intrat în viața monahală. Formarea sa duhovnicească este legată de obștea Mănăstirii Putna și a Sihăstriei Putnei, dar și de Mitropolitul Antonie al Moldovei (1730-1740), al cărui ucenic a fost (același mitropolit care, în Kiev, l-a convins pe viitorul Sfânt Paisie de la Neamț să vină în Moldova pentru a se forma duhovnicește).

Văzând părinții putneni pe acest tânăr cu înțelepciune de bătrân și viață aleasă, l-au rânduit a fi hirotonit preot la numai 17 ani, apoi a fost ales egumen al Mănăstirii Putna la vârsta de 25 de ani. În anul 1745 a fost ales episcop de Rădăuți, unde a tipărit un Liturghier slavo-român și a înființat o școală pentru învățarea limbilor slavonă, greacă și română. După doar cinci ani, vrednicia și râvna sa au fost hotărâtoare pentru mutarea sa în scaunul de mitropolit al Moldovei, la Iași. Între 1750 și 1760 a desfășurat o intensă activitate pastorală și socială, promovând tiparul românesc și veghind la traducerea de cărți folositoare de suflet. Reușind să deschidă o tipografie, în 10 ani a tipărit 15 cărți de slujbă și învățătură în limba română, care s-au folosit în bisericile și mănăstirile din toate ținuturile locuite de români.

Sfântul Iacob s-a îndurerat pentru neștiința de carte a păstoriților săi, deoarece, după cum spunea, „din creșterea copiilor, ca dintr-o rădăcină bună sau rea, toată viața curge”. De aceea, a înființat școli și a tipărit cărți de învățătură și de slujbă, dând la lumină primul Abecedar românesc (Bucvar) și înființând, pentru copiii satului Putna, prima școală elementară rurală din Moldova. A dispus traducerea Vieților sfinților, care sunt adevărate manuale în care orice om, de orice vârstă, fire și stare, își poate afla un model de viață, dar în vremea păstoririi sale s-a reușit doar traducerea primelor 6 din cele 12 volume.

Pe lângă purtarea de grijă față de Mănăstirea Putna și așezămintele ei, Mitropolitul Iacob a ajutat și alte mănăstiri și biserici, cum ar fi Mănăstirea Doljești, biserica Sfântul Dumitru din Suceava, Catedrala episcopală din Suceava, Catedrala metropolitană din Iași, Mănăstirea și spitalul Sfântul Spiridon din Iași și altele.

În vremea domniilor fanariote, a intervenit, împreună cu ceilalți ierarhi ai țării,

pentru eliminarea unor forme de asupraire (desființarea veciniei în 1749) și a unor biruri împovărătoare (desființarea vădrăritului în 1756), în primul rând a văcăritului (în 1757), legând cu blestem pe domnii țării să nu revină asupra acestora.

Ca un făcător de pace și ocrotitor al poporului, Mitropolitul Iacob a cerut, în anul 1758, hanului tătarilor să înceteze prădarea Moldovei, iar în anul următor a potolit o răscoală a poporului, impunând domnitorului să îndeplinească unele cerințe, pentru pacificarea țării. A muștrat adesea pe unii conducători din acei ani, din pricina cărora, în cele din urmă, a fost silit să-și lase scaunul mitropolitan în anul 1760, nevrând să îngăduie impunerea din nou a dărilor împovărătoare.

Petrecând ultima parte a vieții la mănăstirea sa de metanie, Mitropolitul Iacob a continuat actele de ctitorire începute în perioada cât a fost mitropolit în scaun, devenind astfel al doilea mare ctitor al Putnei, întărind-o duhovnicește și material. Astfel, ea a devenit unul dintre stâlpii Ortodoxiei românești în vremurile grele ce aveau să vină odată cu răpirea Bucovinei de către Imperiul Habsburgic, în anul 1775. Retragera la mănăstire i-a fost prilej Sfântului Iacob de adâncire în rugăciunea curățitoare și luminătoare de suflet. El a spus acest cuvânt despre rugăciune: „Dumnezeiasca rugăciune, aducând lumina lui Hristos în sufletele noastre și risipind dintru dânsul negura ce-l vatămă pe el, îl face mai apoi cu mult mai luminat decât soarele, căci aieva știut este că cel ce vorbește cu Dumnezeu este mai sus de moarte și de stricăciune”.

Simțindu-și sfârșitul aproape, după Paștile anului 1778, a mers la Sihăstria Putnei și a primit tunderea în marea schimă prin mâna duhovnicului său, Sfântul Cuvios Natan, luând numele de Eftimie. După patru zile, pe 15 mai 1778, a trecut cu pace la Hristos Domnul. A fost înmormântat în pridvorul mănăstirii sale de la Putna, ca nou ctitor al ei.

Purtându-și cu sârguință și cu vrednicie crucea slujirii arhieresti, și cu blândețe și smerenie pe aceea de a fi prigonitor pentru dreptate, jertfindu-se pe sine pentru poporul încredințat lui spre păstorie, Mitropolitul Iacob și-a închinat întreaga viață slujirii Bisericii, luminării poporului prin școală și tipar, apărării celor nedreptățiți și povățuirii sufletelor spre mântuire, rămânând în amintirea poporului credincios drept „păstorul celor săraci și smeriți, care a dus o viață de Sfânt”. De aceea, cu prilejul împlinirii a 550 de ani de la întemeierea Mănăstirii Putna, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât, în ședința sa din 6-7 iunie 2016, trecerea mitropolitului Iacob Putneanul în rândul Sfinților, cu zi de prăznuire la 15 mai, ziua trecerii sale la cele veșnice.

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Mai 2023

- 1 L Sf. Prooroc Ieremia; Cuv. Mc. Eftimie, Ignatie și Acachie; Cuv. Isidora
- 2 M Aducerea moaștelor Sf. Atanasie cel Mare; †) Sf. Ier. Atanasie al III-lea, patriarhul Constantinopolului;
- 3 M †) Sf. Cuv. Irodion de la Lainici
- 4 J Sf. Mc. Pelaghia; Sf. Monica, mama fericitului Augustin
- 5 V Sf. M. Mc. Irina; Sf. Cuv. Mc. Efrem cel Nou
- 6 S Sf. și Dreptul Iov, mult răbdătorul; Sf. Mc Varvar
- 7 D **Arătarea semnului Sf. Cruci pe cer la Ierusalim; Sf. Mc. Acachie și Codrat**

Duminica a IV-a după Paști (Vindecarea Slăbănogului de la Vitezda); Ap. Fapte IX, 32-42; Ev. Ioan V, 1-15; glas 3, voscr. 5

- 8 L † Sf. Ap. și Ev. Ioan Teologul; Sf. Cuv. Arsenie cel Mare
- 9 M Sf. Prooroc Isaia; Sf. Mc. Hristofor; Aducerea moaștelor Sf. Ier. Nicolae la Bari
- 10 M Sf. Ap. Simon Zilotul; Cuv. Isihie Mărt. și Lavrentie; (*Înjumătățirea Cincizecimii*)
- 11 J Sf. Sfințit Mc. Mochie; Sf. Chiril și Metode, luminătorii slavilor
- 12 V †)Sf. Mc. Ioan Valahul; Sf. Epifanie, Arhiep. Ciprului; Sf. Gherman, Patr. Constantinopolului
- 13 S Sf. Mc. Glicheria; Cuv. Serghie Mărturisitorul
- 14 D **Sf. Mc. Isidor din Hios; Sf. Sfințit Mc. Terapont**

Duminica a V-a după Paști (a Samarinenicii); Ap. Fapte XI, 19-30; Ev. Ioan IV, 5-42; glas 4, voscr. 7

- 15 L Cuv. Pahomie cel Mare; †) Sf. Ier. Iacob Putneanul, mitropolitul Moldovei
- 16 M Cuv. Teodor cel Sfințit; Sf. Cuv. Sila, Paisie și Natan de la Sihăstria Putnei
- 17 M Sf. Ap. Andronic și soția sa Iunia; Cuv. Nectarie și Teofan; (*Odovania Înjumătățirii Cincizecimii*)
- 18 J Sf. Mc. Petru, Dionisie și Paulin
- 19 V Sf. Sfințit Mc. Patrachie, episcopul Prusiei
- 20 S Sf. Mc. Talaleu; Sf. Cuv. Talasie; Sf. Lidia din Filipi
- 21 D †) Sf. Mari Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa, Elena

Duminica a VI-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere); Ap. Fapte XVI, 16-34; Ev. Ioan IX, 1-38; glas 5, voscr. 8

- 22 L Sf. Mc. Vasilisc și Marcel; Sf. Părinți de la Sinodul al II-lea Ecumenic
- 23 M Cuv. Mihail Mărturisitorul, episcopul Sinadei; Sf. Mironosiță Maria lui Cleopa
- 24 M Cuv. Simeon, cel de la Muntele Minunat; (*Odovania Praznicului Învierii Domnului*)
- 25 J †) **Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor)**; † A treia aflare a Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul;
- 26 V Sf. Ap. Carp și Alfeu, din cei 70; Sf. Mc. Averchie și Elena
- 27 S **Sf. Mc. Iuliu Veteranul**; Sf. Sfințiți Mc. Eladie și Terapont, episcopul Sardei; **Sf. Mărt. Ioan Rusul**
- 28 D **Sfinții Ierarhi Eutihie, episcopul Miletinei și Nichita, episcopul Calcedonului**

Duminica a VII-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic); Ap. Fapte XX, 16-18; 28-36; Ev. Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 10

- 29 L Sf. Mc. Teodosia fecioara; Sf. Sfințit Mc. Olivian
- 30 M Cuv. Isaachie Mărturisitorul și Varlaam
- 31 M Sf. Mc. Ermie; Sf. Mc. Eusebiu și Haralambie

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Pentru cine a înviat Hristos?	1
Valsul înmuguririi și al îmbobocirii sufletului	4
Cel care nu iubește Liturghia să nu se amăgească că se roagă acasă!	5
Noi nu putem schimba pe nimeni, fiecare se schimbă numai dacă vrea	6
Mângâierea care vine din plâns	8
Lipsa bucuriei înseamnă lipsa lui Dumnezeu	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Viața Sfântului Iacob Putneanul, Mitropolitul Moldovei	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

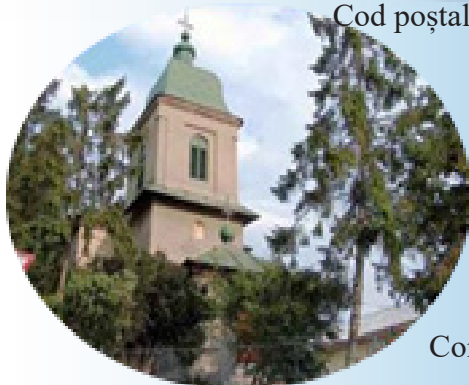
Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424